

[Ole Bjørn Kraft.]

offentligt Sted, hvorfor Straf ikke efter strengere Bestemmelser i Lovgivningen maatte være forskyldt, straffes, saafremt de har handlet efter Aftale eller flere i Forening, med Hæfte eller med Fængsel indtil 6 Maanedes“.

Og der er aldeles ikke nogen Tvivl om, at ud fra hele den Forudsætning, hele den Aand, som har tilvejebragt denne Lov, forelaa der her i langt højere Grad end ved Begivenhederne paa Traverbanen en Over-skridelse af denne Lovgivning.

Vi har derfor ment, det var urimeligt, at Ministeren indtog eet Standpunkt i den ene Sag og et andet i den anden, eet Standpunkt, hvor det drejede sig om politiske Modstandere, et andet, hvor det drejede sig om Partifæller. Men vi maa haabe, efter at denne Sag har været Genstand for saa megen Undersøgelse, og efter at vi i det hele taget har diskuteret dette Spørgsmaal saa meget og efter de Udtalelser, der i øvrigt foreligger fra Regeringens Side, at man fremtidig vil skænke disse Spørgsmaal Opmærksomhed fra første Øjeblik, saaledes at vi paa ny kan faa Tillid til, at man her følger de unge Socialdemokrater med den samme Opmærksomhed som den, hvormed man hidtil har fulgt de unge Konservative.

Jeg vil derefter gerne gøre et Par Bemærkninger i Anledning af den Diskussion, som har været ført om Forsvarssagen her ved Finanslovdebatten og ved anden Lejlighed. Det ærede Medlem Hr. Holstein stillede en Forespørgsel til den højtærede Regering, som efter vor Opfattelse fik et aldeles utilfredsstillende Svar. Vi deler den Opfattelse, som det ærede Medlem ved denne Lejlighed gav Udtryk for, at det er nødvendigt, at der skabes Klarhed over, hvilken Stilling Regeringen indtager i dette Spørgsmaal, og det er ogsaa vort Ønske og vort Haab, at der inden for Regeringen maa vise sig ny Vilje til at gennemføre Foranstaltninger, der kan udbedre de øjensynlige Mangler, Forsvaret i Øjeblikket lider af. Vi har med Interesse hørt de Udtalelser, som er fremsat dels af Statsministeren, dels af Udenrigsministeren, men vi kan paa ingen Maade være tilfredse med de Besvarelser, som fra Regeringens Side er givet paa dette Omraade. Der er en Tvetydighed og en Uklarhed til Stede med Hensyn til, hvilken Holdning Regeringen i Virkeligheden indtager; thi det er jo ejendommeligt at mærke den Forskel i Behandlingen af dette Spørgsmaal, som finder Sted i den radikale Presse og i den socialdemokratiske Presse. Hvis man

har haft Lejlighed til gennem Tiderne at følge de Udtalelser, den nuværende Forsvarsminister har fremsat, og de Udtalelser, den nuværende Udenrigsminister fremsætter, er det efterhaanden meget vanskeligt at faa Overensstemmelse til Stede, det er to vidt forskellige Røster, her taler, der tales ud fra vidt forskellige Forudsætninger.

Jeg kan sige til det ærede Medlem Hr. Holstein, at vi har i hele den Periode, som nu er forløbet, fulgt denne Sag med den største Opmærksomhed, og Det konservative Folkeparti har ved hver Lejlighed, som har været givet os dertil, ydet vor Indsats for at faa en Forbedring gennemført, ikke blot gennem de Taler, vi har holdt herinde, men ogsaa dem, vi har holdt ude i Landet, og jeg kan sige, at vi ogsaa paa anden Maade har søgt at faa et Resultat fremkaldt, der kunde berolige den Urostemning, der efterhaanden har bredt sig i Befolkningen, og vi harsøgt at naa frem til et bedre Resultat end det, der foreligger.

Jeg mener, det er afgørende nødvendigt, at der fra Regeringens Side fremkommer en ganske klar og utvetydig Udtalelse om disse Spørgsmaal. Saaledes som den verdenspolitiske Situation har udviklet sig, og saaledes som man fra socialdemokratisk Side selv har erkendt, at den Situation, man tidligere handlede ud fra, ikke længere eksisterede — man har selv erkendt, at alle Forudsætninger for tidligere Standpunkter er bristet —, har Befolkningen virkelig Krav paa at faa at vide, hvilke Konsekvenser Regeringen agter at drage af denne nye Indsigt, af denne nye Erfaring. Her er der et Omraade, hvor jeg meget kunde ønske at høre en Udtalelse, ikke blot fra Regeringen, men ogsaa fra det højtærede Venstreparti. Da vi sidst havde Lejlighed til at drøfte Militærspørgsmaalet ved Vedtagelsen af Militærordningen i 1932, fulgte med det Forslag, Venstre havde udarbejdet, og som blev gennemført som Venstres Forslag, som Udtryk for Venstres Forsvarspolitik, en Erklæring fra den kommanderende General, hvori der udtrykkeligt blev fremhævet, at der var et bestemt Af-snit af Forsvaret, som ikke var medtaget i den Ordning, der var udformet, nemlig Markforsvaret for København ved Luftangreb. Den kommanderende General erklærede, at naar der ikke fandtes noget udarbejdet paa dette Omraade, skyldtes det en Henstilling fra politisk Side, der ønskede at afvente, hvilke Resultater Afrustningskonferencen i Genève kom til med Hensyn til Luftvaabnene. Der er ingen Tvivl om,